

Disse døgninstitutioner, der har været her, som har specialiseret sig i denne heldigvis meget lille gruppe helt små børn fra 0 til 3 år, kommer og siger til os: Vi har så specialiseret en kunnen, at vi ved, at kommunerne på sigt vil affagliggøre, afspecialisere os, fordi der simpelt hen ikke i det kommunale område er tilstrækkeligt med børn – heldigvis da – der har brug for den helt specielle kunnen.

Kl. 11.05

(Kort bemærkning).

Hans Andersen (V):

Det handler jo lige netop om definitionen af handicapbegrebet, der som udgangspunkt ligger til grund for vores fordeling af institutioner mellem de fremtidige regioner og kommuner.

Det barn, der desværre er blevet blindt, skal selvfølgelig som udgangspunkt have et tilbud i en regional institution, have et regionalt tilbud.

Det er jo ikke således, at barnet skal være på et sted, som behandler børn med adfærdsmæssige problemer. Det ville være forkert. Det er derfor, det er et mærkværdigt spørgsmål at stille, men det kan være, at vi netop skal have en diskussion af indholdet i de her forskellige tilbud. Det kan måske afklare, at vi har defineret et handicapbegreb, og med udgangspunkt i det placeres de forskellige institutioner.

Fjerde næstformand (Niels Helveg Petersen):

Jeg vil lige nævne, hvem der yderligere har bedt om korte bemærkninger. Det er fru Line Barfod, fru Margrethe Vestager, hr. Ole Glahn, fru Kirsten Brosbøl, fru Lise von Seelen og fru Karen Klint. Først fru Line Barfod.

(Kort bemærkning).

Line Barfod (EL):

Den debat, vi har nu, viser jo tydeligt, hvor dårligt gennemarbejdet det her forslag er, og vi taler altså om et forslag, som får meget store konsekvenser for nogle af de børn, der har allermost brug for hjælp, der har allerstørst brug for, at der er tryk omkring de rammer, de er i, at man ved, hvad deres fremtidige vilkår er.

Derfor vil jeg gerne høre hr. Hans Andersen forklare det her handicapbegreb, som jeg kunne forstå var udgangspunktet, at det var definitionen af handicapbegrebet, der gjorde, at man sagde, at det her barn, der er blevet rystet, og som er blevet blindt, hører hjemme på en kommunal institution til at starte med, og så kan man senere finde ud af, hvor det skal hen.

Er det, fordi Venstre har den opfattelse sammen med De Konservative og Dansk Folkeparti, at handicappede er døve og blinde og ikke andet, og ikke er klar over, at der findes meget komplekse problemstillinger?

(Kort bemærkning).

Hans Andersen (V):

Målet må jo være for det handicappede barn at blive placeret, at få et tilbud. Det kan så enten være i eget hjem eller på en institution, hvor de netop er specialiserede i at tage hånd om det handicappede barn. Det kan ikke være målet, at det handicappede barn, der desværre er blevet blindt, skal placeres på et hjem, der har særlig kompetence til at tage sig af adfærdsvanskelige børn og unge.

Hvad angår at drive institutioner, så er det jo ikke graden af specialisering, der er afgørende for, om det er regionerne, eller det er kommunerne, der kan drive dem. Der er jo en lang række kommuner i dag, der gør det fantastisk godt og driver en lang række specialiserede tilbud, og det bliver de ved med, og de er faktisk optaget af det.

Derfor synes jeg, at det er en mærkværdig udlægning, at fordi man er blind, så skal man altså være på det der observationshjem, der er særlig kompetent til adfærdsvanskelige børn.

(Kort bemærkning).

Line Barfod (EL):

Jeg ved næsten ikke, hvor jeg skal begynde hende med hr. Hans Andersen, for der udtrykkes jo tydeligt det problem, at hr. Hans Andersen, regeringen og Dansk Folkeparti holder så klart fast i, at vi skal adskille det, man opfatter som handicappet, og det, man opfatter som adfærdsvanskelig, i stedet for at se på: Hvad er fagligheden, hvor stor er specialiseringen, hvad er det, som kommunerne skal tage vare på, og hvad er det, som skal ligge stærkt specialiseret i regionerne og varetage et langt større område?

Det må være, fordi man hos Venstre har været mere optaget af at sikre, at der kommer et marked på det her område, at man skal have takststyring osv. Det er det, man har været optaget af, i stedet for at se på: Hvad er det egentlig for nogle børn, som har brug for hjælp, og hvordan sikrer vi bedst muligt tryk, omsorg og gode rammer for de her børn?

Også selv om de ikke skal blive på observationshjemmet i mange år, er det vigtigt, at der er en høj grad af specialisering. Der er næsten end-